

nud: küllap tännawad, — mötlesime, — kui targemaks sawad. — Särgid ja rided said simpo pandud ja wišin neid siinna. Pea täts laew ärra, agga ei tea, minno süddaa olli wägga rasle. Ei ma wöinud sel päwäl eggas tahtnud tööd tehha; istusin merre randa siivvi peale ja ülssilmi watasin laewa peale. Nutsin wahhest, siis jälle pöddin naerma, eggas tea ma ennam, mis teggin ja mötlesin. Sedda agga tean, et fua jaän istuma. Laew olli ammo silma eest saddingud, päärö loja läinud, siis töösin ülesse ja läfsin ärra; ei süddaa kutsunud roga, eggas unni tulnud peale, kui maggama heitsin. Teisel päwäl warra hommiko pörasin liinagle selga; seal olles poisid ja laew ei läinud minno melest. Lootsin töddy ennam rahho leidma. Agga walle! Maene, ni pea kui mind näggi, hakkas tiggedaks sama, faebas lapsi ennese käest ärrapetetud ja mündud ollema ja andis sedda minno siuks. Misuggused fönnad ollid ta juus hommikko ja öhto ja ühtepuhlo, agga kui üksi olli, muttis. Mis ma siis pöddin tegema? ei ma lausunud fönnna. Need ollid furwad päwad ja näddalad, meie saunas olli tae-was otsekui pilwes, tö eggas rahha ei olnud mul ennam rõmuss. Siis wötsin kätte ja läfsin siinna, et saafsin ommeti kaupmehhe käest, telle jäggo laew olli, kuulda, kas poisid jubba Inglis-male sanud ja kas pea tullewad taggas!

Koido Peter, kui nenda olli fönnelenud, pühkis war-tulaga wet silmist ja fua ei sanud fönnna suust. Siis räfis jälle: „Ma 'p tahhaks ennam selle peale möeldva,

egga wöi tegi sedda ahhastust, mis siis minno peale fulli, möiesta. Ollin enne waewa forma al, nüüd sain hopis mahharöhutud. Tahhan lühhidalt seft asjast räfida: kui kaupmehhe funtorisse tullim ja laste ja laewa järrel tulasin, wastati mulle: wöi sa polle veel sedda önnetust kulinud! jah, halle lugg. Laew Tanska-ma saunas läinud hukka, mchhed teik uppunud ja fubadgi nüüd merre pöhjas; se on meile sureks tahjuts! — Ante mulle siis veel rubla täts nago meleheals ja sadeti mind minnema. — Ma läfsin ühtepuhlo lunni tojo sain ja naesele ütlesin: „lapsed merre-pöhjas, laew läinud hukka!“ Maene kohkus ja fahwatas ärra, siis finnitas mulle wandege, et isse siiüst lahti, et iales ei olleks lapsi ärra annud agga minna sedda teinud: oma lapsed tapnud. Teisel hommikul ta sängist ei tögnud ülesse, faebas pead ja südbant, olli siis täts päwa haige ja heitis hing; agga ta wiimsed fönnad ollid: „Peter, poisid olled tapnud, mind sa!“ — Matšime naese misda ja wiimne rahha-koppifas kussus selle peale ärra; jaan järrele, kui waene fant ja naese wiimsed fönnad ei tahtnud minno melest minna; kui tööd teggin, ollid meles, kui mahha heitsin föllasid minno förwas, nenda et wimaks minno mele-arro seggasets läks. Siis ma ennam omma saunas ei wöinud tund aega rahhus seista, hulkusin möda külla ja metsa, rahho otsides. Agga ei ma leidnud. Weissid ja riusto müsin wähhä hawas ärra ja ojsin leiba, — agga leiwast ei tahtnudgi ful olla, ojsin fa wina. Körts jai mulle jälle armats